

Ne kradi.



met pride v prodajalnico, da si kupi blaga za domače potrebe. V tem, da mu postrežnik tehta zaželjene stvari, vzame kmetič košček sladkorja, ki je ležal na mizi ter ga sné. Prodajalec to videč, hoče kmeta ustrašiti, zatorej zavpije nagloma v stransko sobo: „Kje pa je tisti košček mišnice, ki je baš zdaj ležal tukaj na mizi?“ — Ubozega kmeta je zelo zasrbelo, ves prestrašen izpové, da je on snedel tisti košček, ker si je mislil, da je sladkor.

„Mož! vi morate umreti,“ deje mu šaljivi postrežnik. A na vašo veliko srečo imam tukaj zdravilo proti strupu. „Le hitro povzijte, kolikor morete te vode.“ To rekši, pomoli mu vrček ribje solnine, ki je bila na slanikih (arnikih) v sodci.

Siromak pogoltne ves prestrašen to pijačo, da bi si rešil življenje. Potem beži iz prodajalnice, da bi si pri studencu poiskal za ta drugi strup tudi drugo zdravilo. Ta pokora, ki jo je prekaneni prodajalec naložil ubogemu kmetu, bila mu je v korist. Nikoli več se ni pritaknil ptujega blagá. Zapomnil si je nauk, da sladkosnedost se ujame v hude zanjke. A zapoved božja nam veli: Ne kradi!

Frančišek Rup.



Vzpomladni spomini.

Ko zopet se vzpomlad zbudí
Obilo cvetóv nam rodí,
Ta je rudeč, ta snežnobel
Ta višnjav je, ta zagorel
Vsak barvo svojo nósi.

Najprvi zvonček zazvoní,
Da daleč glas njegov doní:
„Kar cvetóv je najprvi jaz
Pokažem snežnobel obraz,
Ko komaj sneg skopnèl je.

Trobentica se zaiskrí,
Glasnó takó-le govóri:
„Jaz kličem cvetke vse na dan,
Naj krásijo spet hrib in plan
Goré, dolí, ravníne.“

In glej, vijolica ljubó
Pokaže víšnjava glavó,
Svoj vonj razširja krog in krog,
Napaja goro, hrib in log
In svet razveseljuje.

Stotisoč cvétov ima gaj
Kot bil nam zémeljski bi raj,
Vsakter naznanja cvet na glas,
Da prišel je vzpomládni čas,
Veselja čas in sreče.

In ti mladina poskakuj,
Se cvetja krasnega raduj:
Saj kmalú, kakor cvetje to,
Ti mlada leta potekó
Pustivši le — spomíne.

M. Šašelj.

